

Όλος ο κόσμος...μια Ελλάδα

Miliosz Nikolett írása

Szívárványország

Hogy miért választottam ezt a címet? Nem is tudom. Talán ez a cím fejezi ki legjobban azt, amire akkor gondoltam, mikor a rovat ötlete megszületett a fejemben. Olyan emberekkel szeretnék ugyanis hónapról hónapra beszélgetni, akik jelentős és meghatározó alakjai a magyarországi görögségnek, egyéniségükkel, tudásukkal, tehetségükkel, munkájukkal színesebbé teszik közvetlen környezetünket, s ezáltal az országot is, amelyben élünk. Első beszélgetőtársam Csyef Athina, a Mydros zenekar énekesnője.

Szerintem Tinát nem kell bemutatnom senkinek. Akinek mégis, csak annyit mondanék, ő az egyik legpozitívabb, legmosolygósabb lány, akit ismerek.

Amellett, hogy a Mydros által Tina régóta aktív résztvevője a görög buliknak, s kíváncsi voltam arra, mit érez, hogyan gondolkodik egyes kérdésekben, beszélgetésünknek egy másik apropója is van: másfél hónapja adott életet kisfiának, Árisznak.

– Tina, gratulálok, gyönyörű a fiad! Hogy vagy-tok, hogy van Árisz?

– Köszönjük, nagyon jól! Árisz nagyon jó baba, csupa jót tudnék mesélni, egy csoda, hogy ő itt van velünk! 2012. február 17-én született, már majdnem 5 kiló. Hihetetlenül sok pozitív energiát ad!

– Megváltoztatott az anyaság?

– Kicsit lehet, hogy komolyabb lettem, de alapjában véve szerintem nem változtam sokat. Teljesebb lett az életem Áriszsal, ő lett számomra a legfontosabb, de mellette a zene, az éneklés is ugyanúgy szerelem marad.

– Mindig ilyen fiatalon szerettél volna anyuka lenni?

– Valahogy a gyermekvállalás kérdése mindig nagyon természetes volt számomra. Már gimnáziumban is mindig azt mondogattam a barátnőimnek, hogy fiatal anyuka szeretnék lenni. Természetesen kellett az is, hogy megtaláljam a másik feletem, akivel megvalósíthatjuk ezt a vágyunkat, de szerencsés vagyok, hiszen mindkét álmom teljesült!

– Beszélgetésünk idején Árisz mindössze 6

hetes, de adja magát a kérdés: szeretnétek majd kistestvért?

– Igen, szeretnék, de majdcsak pár év múlva. Szeretnék még a másik baba születése előtt visszamenni énekelni, hiszen két gyerekkel nem tudom, mennyire sikerülne minden téren helytállnom.

– Mennyire szeretnéd hangsúlyozni Árisz nevelése során a görög gyökereit?

– Szeretnék, ha tanulna görögül, Anyukámat meg is kértük, hogy ha jön babázni, görögül beszéljen az unokájához, olvasson neki görög meséket, verseket, remélem, hogy minél több dolog megragad majd ebből Áriszban. Ha nagyobb lesz, több lehetőség adódik majd, járhat görög oviba, iskolába, vihetem magammal a fellépésekre, és az sem volna rossz, ha az életünknek lenne egy olyan periódusa, amikor több időt tölthetnénk Görögországban. Mindenképpen fontosnak tartom, hogy megtudja, honnan származik, mit jelent görögnek lenni, szeretném, ha az élete részévé válna a görögsége, és ne csak a nevében köszönne vissza.

– Mennyiben merítesz a saját gyerekkorodból? Milyen programokon vettél részt, mikor tudatosult benned először, hogy görög vagy?

– Kisebbségi koromban nem nagyon éreztem még át ezt a dolgot, tudtam, hogy van valami plusz az életemben, de nem foglalkoztam kiemelten vele. Körülbelül 12-13 éves lehettem, amikor a szár-

„A fiatalok sajnos, azt látom, sokszor belefáradtak abba a csatározásba, amelyet gyakran teljesen értelmetlen kérdésekben az idősebb generáció folytat”

Όλος ο κόσμος...μια Ελλάδα

mazásom igazán foglalkoztatni kezdett. Ekkortájt vettem részt életem első görög táncházaiban a 9. kerületben, a József Attila lakótelepen, ahol felnőttem. Azokban az időkben egy-egy ilyen rendezvény még ritkaságnak számított, de minden alkalommal nagyon tetszett, szerettem odajárni. Igazából az volt nagy mérföldkő, amikor a Mydroshoz csatlakoztam.

– Hogyan találkoztatok?

– Játszottak az általános iskolában, ahová jártam, ott találkoztunk. Éppen énekesnőt kerestek, az egyik tanárom pedig, tudomást szerezve erről, beajánlott nekik, ők pedig meghallgattak.

Nem volt idegen a dolog, hiszen énekkáros voltam, akkor már több népdalversenyen is részt vettem, ahol magyar és görög népdalokat énekeltem.

– Mit jelent számodra a Mydros?

– Nehéz túlzások nélkül beszélni, de nagyon szerencsés vagyok, hiszen azt csinálhatom, amit szeretek, egy olyan közegben, amit szintén nagyon szeretek. A zenekar rengeteg új barátot, ismerőst hozott nekem, nagyon sok görög rendezvényen, buliban volt alkalmam részt venni általa. Magyarország számos olyan városában, településén jártunk, ahová a zenekar nélkül lehet, hogy el se jutok soha. A közönség szeretete mindig feltölt energiával, ezért akkor is, ha messzebbre megyünk, ugyanazzal a lelkesedéssel indulok el.

– Melyek a legkedvesebb fellépési helyeid?

– Aki azt csinálja, amit szeret, gyakorlatilag szinte mindegy, hol csinálja, mégis, ha választanom kellene, a családi hangulatú táncházakat választanám, ahová minden generáció el tud jönni, kicsik, nagyok, idősebbek, fiatalabbak. Úgy gondolom, nem kell csillogó fellépési helyszín, vagy úgymond „luxuskörülmények”, a lényeg, hogy a közönség szeresse, értékelje azt, amit csinálunk, örömet, kikapcsolódást nyújtson számukra az a néhány óra, amit velünk töltenek.

– Van kedvenc dalod?

– Igazából nagyon sok olyan dalt szeretek, amit játszunk, kiemelni talán nem is tudnék egyet sem, a kedvenc időről időre folyamatosan változik. Úgy fogalmaznék inkább, hogy a popszámokat, illetve a modernebb hangzású számokat kedvelem, ezen belül is a kicsit romantikusabb, lassabb dalokat. Úgy érzem, hogy ezekben a számokban jobban ki tudok bontakozni, jobban át tudom adni általuk az érzéseimet.

– Mint énekesnő, mit gondolsz a mai tehetségkutató-dömpingről? Eljátszottál már a gondolattal, hogy te is elindulj valamelyikben?

– A tehetségkutatók világa nem az én világom. Nagyon szeretek énekelni, de megnyugvást ad számomra a tudat, hogy nem vagyok egyedül a színpadon. Sokkal inkább érzem magam csapatjáté-

kosnak, mint különálló énekesnőnek.

Sajnos az a baj ezekkel a tehetségkutatókkal, hogy egyik a másikat éri, sok tehetséges ember tűnik fel ugyan bennük, de többségük arca és hangja ugyanilyen hamar a feledés homályába is vész, hiszen kicsi ez az ország arra, hogy ennyi „sztárja” legyen. Az egyedüli lehetőség a fennmaradásra, ha valami újjal rukkolnak elő, ha valami csoda történik, de enélkül nagyon hamar eltűnnek sajnos a süllyesztőben.

– Te, mint a magyarországi görög fiatalok egyik meghatározó alakja, hogyan látod a helyzetüket?

– Érdekes kérdés ez. Emlékszem, régebben, amikor bekerültem a görög közösségbe, amikor eljártunk a görög táncházakba, amiről korábban is meséltem, valahogy azt éreztem, sokkal több görög vesz körül, mint mostanában. A fiatalok sajnos, azt látom, sokszor belefáradtak abba a csatározásba, amelyet gyakran teljesen értelmetlen kérdésekben az idősebb generáció folytat. Korábban, ha elmentünk egy buliba, olyan otthonos érzésem volt, mindenki ismert mindenkit, kézzel fogható volt a szeretet. Ma már kicsit más a helyzet.

Megszaporodtak a görög bulik is, hiszen a fővárosiaknak minden hétre több görög rendezvény jut, így természetesen nem mindenki megy el minden rendezvényre, tehát sokkal kisebb a valószínűsége annak, hogy ugyanaz a társaság verődik össze egy-egy alkalommal. Egyre több a teher az emberek vállán, a fiatalok tanulnak, dolgoznak, sokszor gubózik be az ember, nem mindig van kedve kimozdulni otthonról.

– Mit gondolsz, mivel lehetne több görög fiatalat visszacsalogatni a közösségbe?

– Sok olyan rendezvény van, amit a fiatalok előnyben részesítenek, ha egyik-másik körülmény egy kicsit „extrább”. Tudom, furcsán hangzik ez, mert nekem, ahogy korábban is elmondtam, tényleg nem számít a hely, ahol fellépünk, de azt vettem észre, a fiatalok nagyon szeretik a „menőbb” helyeket. A Vogue hajó, a Rió sokkal több érdeklődőt vonz, mint egy sima művelődési ház, nem tudom miért, de ez ma tendencia.

– Mikor tervezed a visszatérést?

– Imádom a babámat, de nagyon hiányzik a zenekar, ezért azt tervezem – természetesen a baba érdekeit szem előtt tartva -, hogy olyan helyekre, ahonnan fellépés után hamar hazaérek, lassan visszatérek. Árisz addig sincsen egyedül, hiszen az apukája, illetve a nagyszülei vigyáznak rá, s így én sem lennék tőle olyan hosszú időre távol. A család is bátorít, hogy vállaljak el egy-egy alkalmat, hiszen ilyenkor kicsit kiszakad az ember az otthoni környezetből, és feltöltődve tud visszatérni.

– Köszönöm, hogy beszélgettünk!

„Sokkal inkább érzem magam csapatjátékosnak, mint különálló énekesnőnek”